

عنوان مقاله:

بررسی ارتباط بین عزت نفس دانش آموزان و رفتار پرخاشگرانه ی والدین در خانه

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی معلمان برتر و مدارس پیشرو در هزاره سوم (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

سعید پورباقریان هراتی - فوق لیسانس مدیریت آموزشی دانشگاه آزاد واحد مرودشت

فاطمه باقرپور هراتی - لیسانس آموزش ابتدایی دانشگاه فرهنگیان الزهرا یزد

خلاصه مقاله:

در کشور ما، پرخاشگری یکی از پدیده های مهم روانی اجتماعی است که قسمت اعظم تاریخ مدون انسان پیرامون آن رقم خورده است. برخی سپیده دم تاریخ را با بیان قتل هاییل بدست قابیل آلوده به پرخاشگری و خشونت می دانند. کوالسکی بر اساس پژوهشهای انجام شده خود می نویسد: از ۵۶۰۰ سال پیش تا امروز بشر فقط ۲۹۲ سال در صلح و صفا گذرانیده و بقیه را در جنگ و ستیز بوده است اگر تاریخ انسان را ورق بزنیم بر است از خونخواری و قتل و غارت و کشتار و بزرگترین افتخار قهرمانان تاریخ این بوده است که توده های گسترده تری از انسانها را کشته یا به کشتن داده اند. از آن سردار رومی می توان نام برد که چهل هزار غلام را در روم به صلیب کشیده است. پادشاهی که فرمان داد تا هزاران نفر از هواداران یک عقیده را در زمین بکارند و یا از آتیلا و چنگیز ذکری به میان آورد که مردم شهرهای چند هزار نفری را قتل عام کردند و تیمور که سراسر ایران را از کله انسان مناره ساخت و یا از ترومن که صد هزار ژاپنی را در لحظه ای به هلاکت رساند... این است بیلان تاریخ بشر. پرخاشگری را رفتاری تعریف کرده اند که هدف آن صدمه زدن به خود یا دیگری باشد و آنچه در این تعریف حائز اهمیت است، قصد و نیت رفتار کننده است یعنی آسیب رسانیدن تصادفی به شخص دیگر، پرخاشگری نیست. مثلا اگر توپ فوتبال سهوا به بازیکن دیگر اصابت کند، پرخاشگری نیست. اما اگر فردی مخصوصا بازیکنان را با پا بزند، هل بدهد، تنه بزند و یا فحاشی کند، پرخاشگری است. شاید این تعریف کمتر عینی باشد؛ زیرا می توان از نیات فرد استنباطهای مختلفی کرد. علاوه براین، این تعریف شامل رفتارهایی که ما معمولا بدانها پرخاشگری می گوئیم نمی شود.

کلمات کلیدی:

پرخاشگری، والدین، افسردگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2032639>

